

Ik houd van u.

NICOLE VAN NIEROP

Ik houd van u.

Lebowski Publishers, Amsterdam 2010

© Nicole van Nierop, 2010
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2010
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: Marina Jefferson / Getty Images
Typografie: Michiel Niesen, Zetproducties, Amsterdam

ISBN 978 90 488 0514 3
NUR 301

www.ikhoudvanu.nl
www.ikhoudvanu.be
www.nicolevannierop.nl
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek draag ik op aan mijn allerliefste, Samuel.

PROLOOG

‘Zo werkt het niet, kleintje. Zo werkt zoiets nooit. Ook niet als je denkt dat de wereld je toelacht.’

Jonas lachte zoals hij altijd lachte, luidruchtig en om alles. In principe was elke lach een toespeling op het leven. Maar deze lach, de lach van Jonas, was ongepast. Het was een onzekere lach, eentje die je onbedoeld grappig in de grond moest timmeren tot hij niet meer bestond. Vandaag moesten we serieus zijn.

Het was een regenachtige ochtend. Daan was naar zijn werk. Nadat ik Jonas had voorgelezen, waren we samen aan tafel gaan zitten.

Jonas had een bolletje klei in zijn handjes en rolde er een drolletje van. Om ons heen lagen boeken van de bibliotheek. Op sommige bladzijden had ik een geel briefje geplakt.

‘Ja ventje, wij gaan samen knutselen.’

Jonas stopte een stuk klei in zijn mond.

‘Nee, niet om op te eten.’

Jonas spuugde op het tafelblad. Ik begon te lachen. Het houten tafelblad was inmiddels niet meer van hout. Overal lag klei. Het was van die bruine klei, die als ze opdroogt hard wordt. Ik was blij dat de klei hard werd, alleen dan kon het kunstwerk mooi worden. En belangrijker, de rode en blauwe draadjes zouden netjes op hun plek blijven zitten. Voor heel even moest ik aan onze vader denken. Zou hij in de hemel of in de hel zijn? En mama, zou zij wel naar de begrafenis zijn gegaan? Heel snel verdween die gedachte. Het was niet belangrijk. Belangrijk was dat mijn moeder morgen naar Frankrijk zou terugvliegen, het land met de bergen. Het land waar haar snowboots afdrukken in de sneeuw maakten.

Ik sloeg één van de scheikundeboeken open en begon te lezen.

‘Bah,’ zei Jonas. Hij stak zijn handjes in de lucht en keek er naar.

‘Mama moet lezen, kleintje. Heel veel lezen.’

Jonas pakte opnieuw een stuk klei en drukte deze op de Bijbel.

‘Dat is het, kleintje. Dat is de oplossing.’

Ik tilde Jonas uit zijn kinderstoel en gooide hem een stukje in de lucht.

‘Je bent een genie, kleintje. Tuurlijk, de klei moet in de Bijbel.’

Jonas begon te gillen en met zijn beentjes te spartelen. Snel propte ik hem terug in de kinderstoel en ging verder met lezen. Ik gaf hem een nieuw stuk klei.

‘Hier kleintje, maak er een bolletje van.’

Het kleintje bestudeerde de klei. ‘Vies,’ zei hij opnieuw en keek naar zijn handjes.

‘Dat is niet erg, kleintje. Wie hard werkt, krijgt vieze handen.’

Nee, het was anders. Mensen wilden niet werken, omdat ze dan vieze handen kregen. Of nee, ze wilden hun handen er niet aan vuilmaken.

‘Wil je je handen er niet aan vuilmaken?’

Jonas veegde een stuk klei aan de tafel en stak zijn beide handjes in de lucht. ‘Vies!’

Ik knipte een gat in het midden van de Bijbel. Zo, nu waren de woorden van God verknipt. Maar dat was niet erg, want ik kende de woorden van God uit mijn hoofd.

‘Bah, vies.’

Ik keek hem boos aan. Als hij zijn handen er niet aan vuil wilde maken, dan was hij geen strijder, dan was hij een soldaat zonder ruggengraat.

‘Nee kleintje, zo werkt het niet. Je mag niet lui zijn.’

Het kleintje keek me onderzoekend aan en gooide een stuk klei door de kamer. Het ding bleef plakken aan de witte muur.

‘Nog één keer en je mag niet met mama mee. Dan laat mama je achter!’

Opnieuw pakte hij een stuk klei en smet het door de kamer.

‘Genoeg!’ riep ik. ‘Het is genoeg. Mama neemt je niet mee!’

Het kind begon te huilen. Ik pakte hem uit zijn kinderstoel en opende de achterdeur. ‘Koel jij maar even af.’

Het kind huilde niet meer. Het kind krijste. Ik gaf hem een

zetje over de drempel en deed de achterdeur op slot. Hij ging midden in de tuin staan en liet de regen op zijn hoofd vallen. Dikke druppels dropen langs zijn pijpenkrullen naar beneden. Ik draaide me om en ging door met het kunstwerk. Morgen moest het af zijn. Morgen was de grote dag en dat mocht het kind niet verpesten.